ततस्तन्मतमाज्ञाय केशवस्य पुरःसराः । प्रसस्रुर्योजयिष्यन्तो रथं चक्रगदाभृतः ।
तं दीप्तमिव कालाग्निमाकाशगमिवाध्वगं । चन्द्रसूर्य्यप्रकाशाभ्यां चक्राभ्यां समलङ्कृतं ।
अर्द्धचन्द्रैश्च चन्द्रैश्च मत्स्यैः सम्मृगपक्षिभिः । पुष्पैश्च विविधैश्चित्रं मणिरत्नैश्च सर्व्वशः । २८२५
तरुणादित्यसङ्काशं बृहन्तं चारुदर्शनं । मणिहेमविचित्राङ्गं सुध्वजं सुपताकिनं ।
सूपस्करमनाधृष्यं वैयाघ्रपरिवारणं । यशोघ्नं प्रत्यमित्राणां यदूनां नन्दिवर्द्धनं ।
वाजिभिः शैब्यसुग्रीवमेघपुष्पबलाहकैः । स्नातैः सम्पादयामासुः सम्पन्नैः सर्व्वसम्पदा ।
महिमानन्तु कृष्णस्य भूय एवाभिवर्द्धयन् । सुघोषः पतगेन्द्रेण ध्वजेन युयुजे रथः ।
तं मेरुशिखरप्रख्यं मेघदुन्दुभिनिस्वनं । आरुरोह रथं शौरिर्व्विमानमिव कामगं । २९४०
ततः सात्यकिमारोप्य प्रययौ पुरुषोत्तमः । पृथिवीञ्चान्तरीक्षञ्च रथघोषेण नादयन् ।
व्यपोढाभ्रस्ततः कालः क्षणेन समपद्यत । शिवश्चानुववौ वायुः प्रशान्तमभवद्रजः ।
प्रदक्षिणानुलोमाश्च मङ्गल्या मृगपक्षिणः । प्रयाणे वासुदेवस्य बभूवुरनुयायिनः ।
मङ्गलार्थपदैः शब्दैरन्ववर्त्तन्त सर्व्वशः । सारसाः शतपत्राश्च हंसाश्च मधुसूदनं ।
मन्त्राहुतिमहाहोमैर्हूयमानश्च पावकः । प्रदक्षिणशिखो भूत्वा विधूमः समपद्यत । २९४५
वशिष्ठो वामदेवश्च भूरिद्युम्नो गयः क्रथः । शुक्रनारदवाल्मीका मरुतः कुशिको भृगुः ।
देवा ब्रह्मर्षयश्चैव कृष्णं यदुसुखावहं । प्रदक्षिणमवर्त्तन्त सहिता वासवानुजं ।
एवमेतैर्म्महाभागैर्महर्षिगणसाधुभिः । पूजितः प्रययौ कृष्णः कुरूणां सदनं प्रति ।
तं प्रयान्तमनुप्रायात् कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः । भीमसेनार्ज्जुनौ चोभौ माद्रीपुत्रौ च पाण्डवौ ।
चेकितानश्च विक्रान्तो धृष्टकेतुश्च चेदिपः । द्रुपदः काशिराजश्च शिखण्डी च महारथः । २९५०
धृष्टद्युम्नः सपुत्रश्च विराटः कैकयैः सह । संसाधनार्थं प्रययुः क्षत्रियाः क्षत्रियर्षभं ।
ततोऽनुव्रज्य गोविन्दं धर्म्मराजो युधिष्ठिरः । राज्ञां सकाशे द्युतिमानुवाचेदं वचस्तदा ।
यो वै न कामान्न क्रोधान्न भयान्नार्थकारणात् । अन्यायमनुवर्त्तेत स्थिरबुद्धिरलोलुपः ।
धर्म्मज्ञो धृतिमान् प्राज्ञः सर्व्वभूतेषु केशवः । ईश्वरः सर्व्वभूतानां देवदेवः सनातनः ।
तं सर्व्वगुणसम्पन्नं श्रीवत्सकृतलक्षणं । सम्परिष्वज्य कौन्तेयः सन्देष्टुमुपचक्रमे । २९५५
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ या सा बाल्यात् प्रभृत्यस्मान् पर्य्यवर्द्धयतावला । उपवासतपःशीला सदा स्वस्त्ययने रता ।
देवताऽतिथिपूजासु गुरुशुश्रूषणे रता । वत्सला प्रियपुत्रा च प्रियाऽस्माकं जनार्द्दन ।
सुयोधनभयात् या नोऽत्रायतामित्रकर्षण । महतो मृत्युसम्बाधादुद्धरेन्नारिवार्णवात ।
अस्मत्कृते च सततं यया दुःखानि माधव । अनुभूतान्यदुःखार्हां तां स्म पृच्छेरनामयं ।
भृशमाश्वासयेश्चैनां पुत्रशोकपरिप्लुतां । अभिवाद्य स्वजेथास्त्वं पाण्डवान् परिकीर्त्तयन् । २९६०
ऊढात्प्रभृति दुःखानि श्वशुराणामरिन्दम । निकारान् न तदर्हा च पश्यन्ती दुःखमश्नुते ।
अपि जातु स कालः स्यात् कृष्ण दुःखविपर्य्ययः । यदाऽहं मातरं क्लिष्टां सुखं दद्यामरिन्दम ।